

הרב קוק – חלק ב'

נמשיך לראות מעט מדברי גדולי ישראל על הרב קוק זצ"ל:

האדמו"ר מגור בעל ה'אמרי אמת', אמר על הרב קוק: 'מוח כזה לא היה בעם ישראל - מאה שנה'.

הרב איסר זלמן מלצר, אמר פעם: 'אני נקרא 'גדול', עד ידית הדלת של הרב קוק'.

הרב יוסף שלום אלישיב, שהרב שידך אותו ואף סידר לו חופה וקידושין, התבטא אודותיו שהוא היה 'הגדול מכולם'.

הרב שלמה זלמן אויערבך בעת שהיה בחור ישיבה צעיר, כחלק מלימודו היה צריך ללמוד גם מוסר. במקום ללמוד מוסר מתוך ספר, הוא היה הולך עם החברותא שלו דאז, רבי אריה לוי, לביתו של הרב קוק, והם היו מסתכלים מבחוץ כיצד הרב לומד וזה הספיק להם, כך היה לימוד המוסר שלהם.

הרב חרל"פ, תלמידו המובהק של הרב קוק, מספר:

פעם התעוררתי באמצע הלילה, וראיתי את הרב נישא בסערת רוח, הלוך ושוב לאורך החדר. נחרדתי והתרוממתי. והנה ניגש אלי ואחז בי, ידיו היו קרות כקרח, ופניו בערו-זהרו כלפידי, ומפיו פרצו דברי להבה: "רבי יעקב משה, איך ווער פארברענט פון אהבת השם!" "אני נשרף, מאהבת השם..." ('שיחת הראי"ה', עמ' שנא).

מדברי הרב אברהם שפירא:

"בדורנו היה הרב זצ"ל, מוסר התורה. הרב היה חד בדרא (אחד בדור), הוא היה יחיד בדורו בהיקף התורה: היו הרבה גאונים, הרבה צדיקים והיו עמיתים במקצועות שונים של תורה, אך **בהיקף התורה לא היה לו דומה**. בזה הוא היה שר-התורה'.

הרב זצ"ל הקיף גם את הנגלה וגם את הנסתר, גם את ההלכה וגם את האגדה, והכול היה פתוח לפניו. הכול היה חרוט במוחו. לא רק המקורות משני תלמודים, ולא רק ארבעת חלקי השולחן ערוך היו פרוסים לפניו, אלא אחרונים, ואחרוני אחרונים, וספרי קבלה נסתרים וצדדיים - הכול היה גלוי לפניו... הוא היה בעל זיכרון אדיר ונדיר.. הוא ידע את כל התלמוד בעל פה, והיה יכול לחזור על ספרים שלמים בעל פה גם לעת זקנותו, בהזדמנויות שונות שמעו ממנו ציטוטים של פסקאות שלמות מדברי ה"ז, רבי עקיבא איגר, וה"שאגת אריה", הוא היה בקי בכל המדרשים, בכל הזוהר, בכל ספרי האר"י, ובכל ספרי הקבלה. בזה לא היה דומה לו. **לא היה אדם גדול שמרכזו את שני הדברים יחד. לא היה אדם שהוא גם פוסק ההלכות לדור, וגם פוסק ההשקפה לדור**. ובמיוחד הוא היה יחיד במינו בעניינים של הנהגת הדור. הנהגת הדור, זהו מקצוע מיוחד. זוהי תורה שעל פיה מתנהג כלל ישראל, זוהי תורה שצריכים להעמיק בה הרבה כדי להבין ולדעת אותה. זוהי חטיבה מיוחדת של לימוד.

אולי גדול כמו הרב בלימוד היה, אבל לא היה גדול כמותו בכל חלקי התורה ביחד, בכל זמן ביום, אפילו ב'נעלי בית'. גם בבית, הרב היה 'גדול', עשרים וארבע שעות ביממה"

מספר הרב חרל"פ (מובא ב'אורות התפילה' עמוד 18):

"בקיץ תרפ"א יצא הרב לנופש להר טוב ובאתי לבקרו שם, והמשכנו בסוד שיח עד שעה מאוחרת בלילה. והנה בבוקר, הרגשתי שהרב מתאחר בתפילתו. ולא עוד, אלא שלא כדרכו שלא לעסוק בשום דבר לפני התפילה, ראיתי שהוא ניגש אל בעל האכסנייה והתחיל מגלגל עמו שיחה על ענייני גידול צמחים ואיזה עצי פרי ניתן לנטוע בסביבה, ורק אחר כך הלך להתפלל. האיחור והשיחה גם יחד הפליאו אותי מאוד, והרהבתי עוז בנפשי לשאול את הרב לפשר הדבר. ותשובתו הייתה: 'בבוקר זה התלהטה בלבי תבערת צימאון לאל חי עד **שחששתי לכלות הנפש בתפילה**. ונאצלתי להקטין את יקוד רגשי הקודש בירידת המחשבה לעניינים מוחשיים ומעשיים"

אלו היו רגשות הנפש הנעלים של הרב זצ"ל.

הרב יצחק אפשטיין (תלמידו של הרב איסר זלמן מלצר) אמר על הרב קוק: 'ולואי והייתי מתפלל מנחה בערב יום הכיפורים כמו שהרב מתפלל מנחה ביום רגיל'..